

NI UN PASO ATRÁS

Vanguardia del arte feminista en Valencia

Ángela García Codoñer

Isabel Oliver

Maribel Domènech

EXPOSICIÓN

NI UN PASO ATRÁS. Vanguardia del arte feminista en Valencia.

Ángela García Codoñer/ Isabel Oliver/ Maribel Domènech

Centre d'Art l'Estació. Dénia

Del 24 de febrero al 29 de marzo de 2023

Edita:

Ayuntamiento de Dénia

Concejalía de Cultura

Concejal de Cultura:

Raúl García de la Reina Martínez

Coordinación:

Mª Isabel Font Reus

Comisaria :

María Victoria Margarida

Traducción al valenciano:

Editorial MIC

Diseño y Maquetación:

Editorial MIC

Diseño portada:

Maria Victoria Margarida.

Si valoramos lo que hemos heredado de manera gratuita del esfuerzo de otras mujeres que lucharon antes, sin duda es moralmente ético levantarnos y decir: sí, soy feminista.

Annie Lenox, cantante y activista

Las Rebeldes

Estamos viviendo en un tiempo muy convulso y confuso, tanto en lo personal como en lo social, y parece una necesidad irrefrenable sumergirse en los referentes históricos en busca del centro perdido.

La vindicación por los derechos de las mujeres ha existido desde siempre. Basta ver la cronología en la obra de estas tres artistas, **Ángela García Codoñer, Isabel Oliver y Maribel Domènech**, y de tantas otras en todo Occidente, para darse cuenta de que la actual situación de la mujer es una consecuencia de las rebeldes que durante siglos, en solitario o de manera grupal, han reclamado los derechos por la igualdad entre los dos sexos. La mujer ha de poder elegir su destino.

La crítica feminista desde el arte – denominado **arte feminista**– comienza a mediados de los años sesenta del siglo XX y se consolida en los setenta. Forma parte de la denominada Tercera Ola Feminista que irrumpe durante esas décadas en USA y se extiende por Europa. Esta Ola no es más que la continuación de la lucha emprendida por las mujeres a mediados del siglo XIX en

Inglaterra: las guerreras *Sufragistas* de la denominada Segunda Ola Feminista que llegaron a conseguir que, por fin, la mujer fuera considerada ciudadana con derecho al voto. Y estas seguían la estela de reivindicaciones emprendida por las llamadas *Preciosas* que, durante el reinado de Louis XV en la Francia del siglo XVIII, no solo financiaron a los enciclopedistas, sino que reclamaron el derecho de la mujer a la educación y a la vida pública, los derechos matrimoniales, y revolucionaron la vida doméstica para convertirla en lo que hoy podemos disfrutar.

Conocer que el presente es una concatenación de la historia de estas mujeres -a las que tanto tenemos que agradecer- es fortalecer y consolidar la conciencia feminista. Potenciar el amor propio.

El título de la exposición, **Ni un paso atrás**, hace referencia al grito coral que se escucha en las manifestaciones feministas por todo el mundo. Aunque los avances a lo largo de la historia son espectaculares, no podemos olvidar que el estatus alcanzado por la mujer es todavía muy inestable. Solo hay que

ver qué poca repercusión ha tenido el reciente paso atrás en la ley del aborto en EEUU. Qué pocos museos se han posicionado con la decisión del supremo de derogar *Roe vs Wade* y sin embargo sí lo hicieron cuando el asesinato de *George Floyd*. El control sobre las mujeres y sus descendientes sigue siendo la piedra de toque de todo régimen represivo en este planeta. Nos toca hacer política feminista a diario.

La actual corriente, denominada ya como la Cuarta Ola Feminista, tiene su estallido en el año 2017 con el movimiento *metoo* en USA que en España coincide en el tiempo con el aberrante primer juicio por la violación grupal en Pamplona que nos hizo salir a las calles a gritar “yo sí te creo”. Esta Ola es por primera vez en la historia intergeneracional e internacional, y practica una política cosmopolita que trasciende y se centra en la humanidad que compartimos más que en las diferencias que nos dividen.

Durante los años setenta en nuestro país, aún bajo el régimen dictatorial, un pequeño grupo de mujeres valientes participan en el movimiento feminista desde su arte. Ángela García Codoñer e Isabel Oliver, pioneras del arte feminista en España, y Maribel Domènech siguiendo su huella en los ochenta, trabajan desde Valencia.

Las tres artistas han combinado su investigación artística con la docencia como catedráticas en la Universidad Politécnica de Valencia. Su arte es doblemente generoso. No solo es arte admirable sino que además lleva implícito un compromiso social.

Isabel Oliver presenta tres obras que pertenecen a la serie *Paseos por el Museo* (2022) en la que proyecta una relectura del pasado para comprender problemas del presente. Dos de ellas, *Siringa huyendo de Pan y del museo* y *La liberación de Proserpina*, son mostradas al público por primera vez y sitúa la acción en la sala *Refectorio* del Centro del Carmen en Valencia. El tercer cuadro, *La Liberación de las hijas de Leucipo*, está situado en el Museo del Prado.

El mundo en el que vivimos ha sido enteramente construido desde el patriarcado y es importante ser conscientes de que estamos influidos por esa visión. Por este motivo, Oliver decide ser disruptiva y provocar una renovación en la mirada hacia los clásicos cuestionando el uso que se hace del cuerpo femenino en la historia de la pintura: siempre desnudas como simples objetos decorativos para el disfrute masculino, o en situaciones violentas (raptadas, violadas...), y decide liberarlas a todas escapando de su destino.

Isabel Oliver comienza a exponer en los años setenta y su obra está marcada por transmitir un mensaje de inconformismo que golpea desde lejos. El compromiso feminista y de denuncia social mantenido durante toda su trayectoria despierta el inconsciente y el intelecto. Su fuerza es arrolladora. Y su ternura también. La elaborada composición en sus cuadros te deja sin aliento.

La nueva serie, en la que ya ha comenzado a trabajar, acomete

la pederastia. “No soy una pintora comercial. No pinto para gustar”.

Ángela García Codoñer denuncia con una sensibilidad conmovedora la crítica rotunda hacia los estereotipos femeninos asignados a la mujer.

Su brillante manejo del color y de las técnicas, que ejecuta durante toda su trayectoria artística, nos desvela una investigación innovadora. En la serie *Misses* (1974), de marcado carácter pop, García Codoñer utiliza pintura, aerógrafo, serigrafía y collage, a veces deconstruidos en superposición de planos, para arrastrarnos a descubrir lo que está escondido más allá de la primera impresión.

En su disconformidad con el papel asignado a la mujer plasma también su vulnerabilidad; los inocentes sueños de princesas truncados por la realidad aplastante del cuerpo de la mujer como objeto del deseo sexual heteropatriarcal. El príncipe azul no existe (afortunadamente para las unas y para los otros). “Estos cuadros quieren expresar, precisamente desde un lenguaje superado hoy, la actualidad del argumento sin superar”.

En el cuadro *Bordados y Patrones* (1975) de la serie *Labores* comienza su camino hacia la abstracción. En los años setenta en nuestro país aún se obligaba a las mujeres a estudiar la Sección Femenina donde tenían que aprender las labores del hogar. Entre ellas a coser. A Ángela no le gustaba nada coser, así que, eligió pintarlo.

Maribel Domènech es una emoción armónica.

El trabajo que presenta en esta muestra, *Géminis* y *Acción continúa*, está caracterizado por el hecho de tejer en la intimidad y la soledad reflexiva del momento y el acto. *Géminis* (1994) nos lleva a una proyección de cordialidad entre los géneros: el vestido compartido como símbolo de la igualdad mostrando en los dos sexos su lado masculino y femenino. Feminismo de progreso y concordia.

En *Acción Continúa* (2004), obra en vídeo, el trabajo de tejer es una obligada fórmula de meditación en la cotidianidad de la vida de la mujer. Las filósofas tejedoras. La imagen de Domènech tejiendo simboliza el presente, el pasado y el futuro. Desde sus cuarenta y cinco años, cuando comenzó la obra, teje un metro cada año. Y a la vez, tejer como una manera de crear conexiones; teje con cables para facilitar la comunicación. “El tejido cobró en mi vida una dimensión política y transformadora de mi realidad”.

La sensibilidad de la mujer es diferente por naturaleza; no es mejor ni peor a la del hombre. A lo largo de la historia la mirada ha sido educada para observar un arte exclusivamente masculino y, ahora, cuando muchas artistas salen de la sombra y otras confirman su merecida fama, esa mirada tiene que aprender a captar otras técnicas, otras emociones y otros intereses: los de las mujeres.

María Victoria Margarida

Comisaria de la muestra

María Victoria Margarida es comisaria de exposiciones y proyectos culturales. Ha trabajado en numerosos proyectos de arte para, entre otros, el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, el Centro Cultural de la Villa de Madrid, la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando o el Centro Cultural Conde Duque de Madrid . y en diferentes proyectos independientes. Entre sus últimas exposiciones comisariadas se encuentran: “Ana García Pan. Denia, mitos, leyendas y personajes” en el hotel Nou Romá de Denia, “Aurora Valero. Sense Limits” para el Centro Cultural La NAU de la Universidad de Valencia, “Ana García Pan. Profecías” en la galería de arte Materna y Herencia de Madrid.

**Isabel
Oliver**

El rapto de Proserpina.
Bernini 1622

La Liberación de Proserpina. 2022. Técnica mixta sobre tela. 125x157 cm.

Pan y Siringa. P.P. Rubens 1617

Siringa huyendo de Pan y del Museo. 2022 .Técnica mixta sobre tela. 157x125 cm.

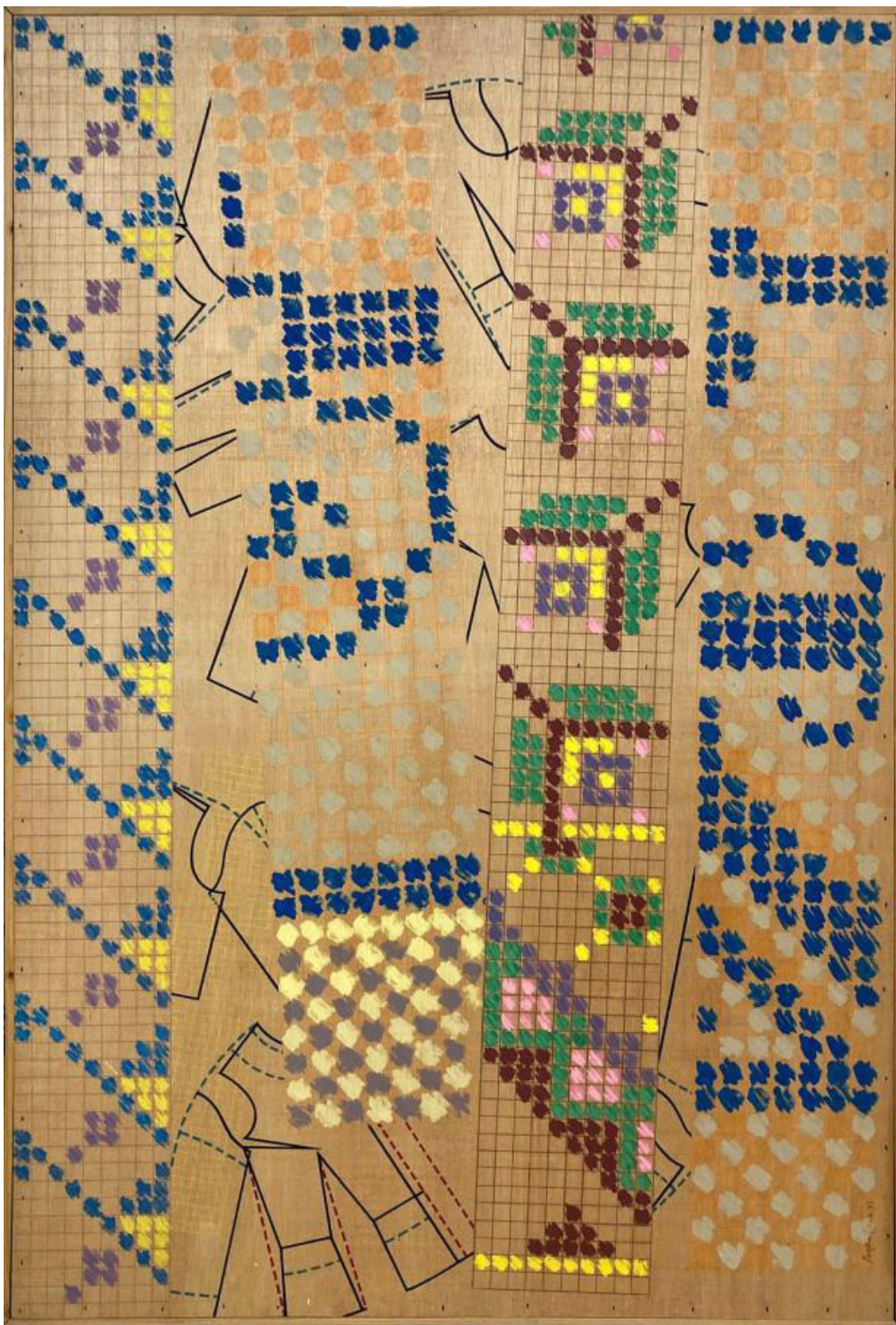

*El rapto de las hijas de Leucipo.
P.P. Rubens 1700*

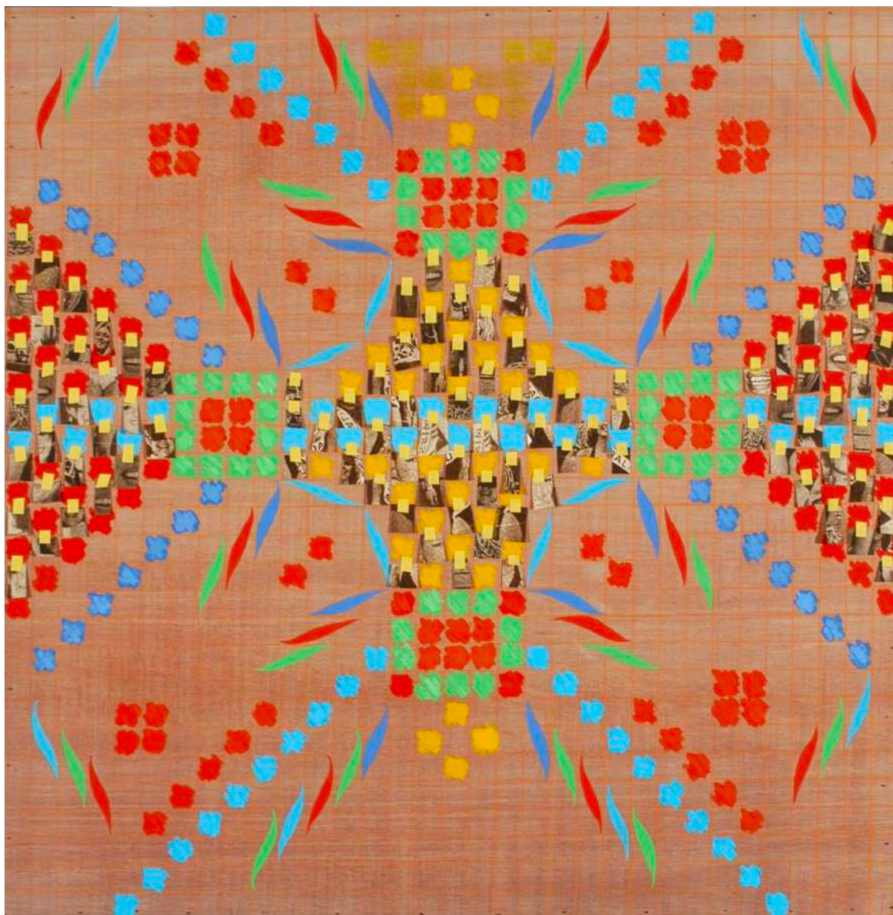

La Liberación de las hijas de Leucipo. 2022. Técnica mixta sobre tela. 125x157 cm.

Ángela
García Codoñer

Bordados y Patrones (serie Labores) 1977 Acrílico y tinta sobre madera. 150x100 cm.

Bonitos colores (serie *Labores*) 1977. Pintura acrílica y collage sobre madera. 100x100 cm.

Blancanieves (serie Misses) 1974. Acrílico y collage sobre lienzo. 140x100 cm.

Recortable (serie *Misses*) 1974. Acrílico sobre lienzo. 141x104 cm.

Paisaje (serie Misses) 1974. Acrílico y collage sobre lienzo. 100x100 cm.

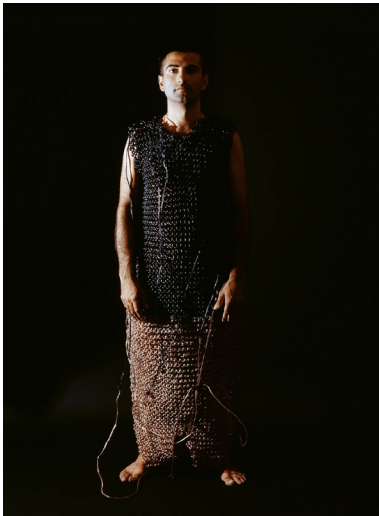

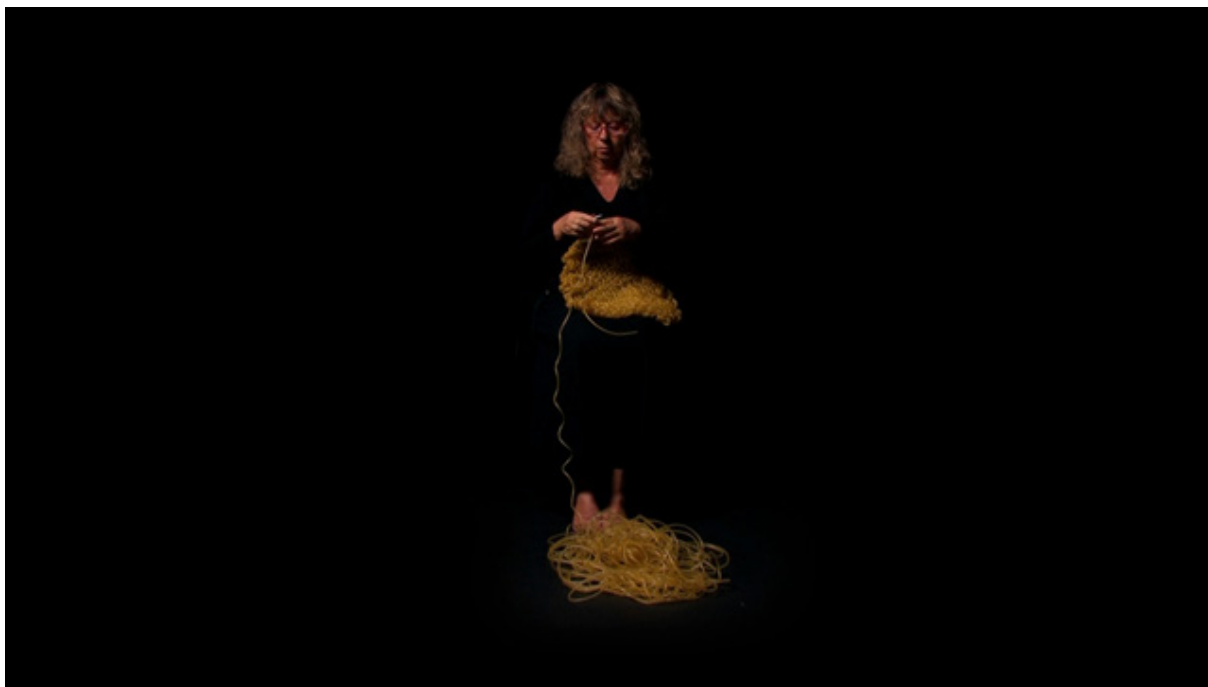
Princesas (serie Misses) 1974. Acrílico y collage sobre lienzo. 100x100 cm.

**Maribel
Domènech**

Géminis. 1996. Cable eléctrico tejido y luz negra.
Escultura 170x45x10 cm. Tres Fotografías 70x110 cm.

Acción Continua .2009. Vídeo HD editado en bucle 4 min. Realización y edición: Noe Bermejo

ISABEL OLIVER (Valencia 1946). Doctora en Bellas Artes y catedrática por la Universidad Politécnica de Valencia, ha sido profesora, entre 1983 y 2013, de los departamentos de Pintura y de Dibujo de la Facultad de Bellas Artes de San Carlos y de la Escuela Técnica Superior de Arquitectura. Entre sus actividades docentes, ha impartido una gran cantidad de cursos, seminarios y másteres internacionales en las instituciones antes citadas, así como en el New York Institute of Technology (New York Tech), el Centro de Ingeniería Económica (UPV) y la Yıldız Teknik Üniversitesi (Estambul). Ha dirigido trabajos de investigación para el Consell Valencià de Cultura (Generalitat Valenciana), el Vicerrectorado de Investigación, Desarrollo e Innovación (UPV) y el Consejo Superior de Deportes (Ministerio de Cultura y Deporte). Así mismo ha participado en diferentes congresos nacionales e internacionales, presentando ponencias

sobre arte y sobre urbanismo en diversas instituciones académicas y culturales españolas e italianas (en Florencia, Anghiari y Chioggia). También ha escrito monografías de artistas, libros en torno al arte y artículos en publicaciones como 'Archivo de Arte Valenciano' (Real Academia de Bellas Artes de San Carlos, Valencia) o 'Ars Nova Mediterranea' (Barcelona).

Isabel Oliver inicia su trayectoria artística a principios de los años setenta, colaborando con el Equipo Crónica (1971-1975). Desde entonces no ha cesado de trabajar en su estudio y de exponer, individual o colectivamente, en museos, salas institucionales y galerías de arte de toda España. Referente del arte pop y del feminismo desde sus primeras obras, es a partir de 2015, al ser seleccionada por la Tate Modern de Londres para participar en la muestra The World Goes Pop, cuando se pone en valor con justicia la importancia de su obra artística, siempre comprome-

tida desde el punto de vista político y feminista. Museos como el Centro de Arte Reina Sofía o el IVAM recogerán de inmediato el testigo de la Tate Modern y adquirirán trabajos suyos para sus colecciones permanentes e incluirán sus creaciones en diversas muestras temporales.

Ha participado, entre muchas otras exposiciones y por citar algunas de las más recientes, en: Femenino Plural (1999-2011), Reales Atarazanas, Valencia 2011; Genealogías feministas en el arte del Estado Español, Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León MUSAC, León 2012; Mujeres: Arte y Universidad, Reales Atarazanas, Valencia 2013; Colectivos artísticos bajo el franquismo, IVAM, Valencia 2015; The World Goes Pop, Tate Modern, Londres 2015; A contratiempo. Medio siglo de artistas valencianas (1929-1979), IVAM, Valencia 2018; Fuera del canon. Las artistas pop en España, Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía MNCARS, Madrid 2019; She-Bam Pow Pop Wizz. The Amazons of Pop, Musée d'Art Moderne et d'Art Contemporain MAMAC, Niza (Francia 2020); Contracultura. Resistencia, utopía y provocación en Valencia, IVAM, Valencia 2020; Pintura i poesia. Recordant Isabel-Clara Simó, Llotja de Sant Jordi, Alcoi -Alicante- 2021; Kunsthalle zu Kiel (Alemania 2021) y Kunsthaus Graz (Austria 2022); Contexto y geografía política del Pop en España, Sala Gris, Universidad Miguel Her-

nández UMH, Elche -Alicante- 2022; y (D) ones. Blanco, Negro y Magenta, Colegio Mayor Rector Peset, Valencia 2022. Entre las exposiciones retrospectivas sobre su obra destacan las realizadas en 2019, en la Sala Martínez Guerricabeitia de la Universitat de València, bajo el título Isabel Oliver. Quaranta anys d'art compromés (1970-2009) y en la primavera del presente año 2022, en la Sala Universitat de la Universidad Miguel Hernández UMH de Elche -Alicante-, bajo el título Isabel Oliver. Discursos feministas 1970-2022.

Poseen obras cuyas museos y colecciones como el Centro de Arte Reina Sofía MNCARS, el Institut Valencià d'Art Modern IVAM, el Museo de Arte Contemporáneo Vicente Aguilera Cerni MACVAC, el Museo de Arte Contemporáneo de Elche, la Colección Banco de España, la Colección Martínez Guerricabeitia, la Universitat Politècnica de València UPV, la Universitat Jaume I UJI, el Ayuntamiento de Mislata y la Asociación Mediterránea de Arte Contemporáneo AMEDA. Toda su producción artística está articulada por series, con epígrafes como La mujer, El juego, Paisajes Pop, De profesión sus labores, La mercantilización del arte, Jugar con el tiempo, Para una geología fantástica, Desde el silencio, La ciudad contada, la ciudad construida, Con memoria, Recintos privados, Espacios públicos, Paseos por el museo o Secuencias del Mediterráneo.

ÁNGELA GARCÍA CODOÑER. Pintora española nacida en Valencia realiza su primera exposición individual en 1974 y se adscribe a la narración social de marcado carácter feminista con un lenguaje derivado del pop. Compagina su investigación artística con la docencia.

Es Doctora en Bellas Artes por la Universidad de San Carlos y Catedrática por la Universidad Politécnica de Valencia. Ha impartido clases en la Escuela Técnica Superior de Arquitectura en las asignaturas de Análisis de Formas Arquitectónicas y Análisis Gráfico y cromático del patrimonio arquitectónico. Ha dirigido el Grupo de Investigación de Color en el Patrimonio, inscrito en el Instituto Universitario de Restauración del Patrimonio. Este grupo ha investigado y elaborado la carta de color de los cinco barrios del Centro Histórico de Valencia y también ha estudiado sobre el color en los centros históricos de la Comunidad Valenciana y la Región de

Murcia, tales como Onteniente, Cartagena, Burriana o San Mateo. Es directora del Fondo de Patrimonio Artístico de la UPV.

Participó en los movimientos neofigurativos españoles Equipo Crónica, fundado en 1964 por Rafael Solbes (1940-1981) y Manuel Valdés (nacido en 1942), y Equipo Realidad, que pretendía hacer más accesible el arte y cuestionar la identidad nacional a través de los medios de comunicación. En este marco, la praxis de la artista se orientó a deconstruir la forma en que tradicionalmente se representaba a la mujer en la sociedad española. Su obra ha ido derivando a contenidos eminentemente plásticos y compositivos donde el abanico de diferentes técnicas van conformando su personal discurso.

Respecto de exposiciones, tanto colectivas como individuales conforman un panel amplio, como Las Atarazanas de Valencia,"1972-2002 Tres décadas de Pintura" organizada por el Ayuntamiento de

Valencia donde se recogen partes de las distintas series que narran su evolución plástica. "Distancias cortas" 2004 donde se recogen trabajos de distintas series de bodegones. Destaca su exposición en las Atarazanas Veinte años de Pintura. Galería Punto dedicó una serie a la revisión de la historia del arte contemporáneo, donde la exposición *Pop Feminista* reunió algunas de sus obras realizadas durante la década de los años 70. Tres series, *Morfologías*, *Misses* y *Labores*, que han cobrado una especial visibilidad con la participación de la artista en las presentes exposiciones "*The World Goes Pop*" de Tate Modern de Londres y en la de "*Colectivos Artísticos en Valencia bajo el Franquismo*" del IVAM.

En el año 2020 recibió el *Premio Alfons Roig* de la Diputación de Valencia.

La obra de García Codoñer forma parte de colecciones como el MNCARS en Madrid y el IVAM en Valencia, entre otros.

Exposiciones individuales:

2022 Galería de arte Freijo. Madrid

2019 La ciudad Paseada. Sala de exposiciones de la ETSA-UPV

2016 Pop Feminista. Galería Punto, Valencia

2013 Territorios y permanencias. Galería Aritza, Bilbao

2012 Colores y Territorios Escuela Técnica Superior de Arquitectura de Valencia, UPV, Valencia

2011 Territorios y Permanencias. Colegio de Arquitectos de Valencia, Valencia

2009 La emoción del tiempo en el espacio. Galería Val i 30, Valencia

2005 Paisaje de una realidad maldita. Pintura sobre violencia de género. Galería Color Elefante, Valencia

2004 Distancias cortas. Palacio Colomina, Valencia.

2002 Punto y seguido. Lienzos Universidad Politécnica de Valencia, Valencia

1970-2002 Tres décadas de pintura. Reales Atarazanas de Valencia, Valencia

1998 Pintura y collage. Galería Rosalía Sender, Valencia

1985 Pinturas: acrílicos sobre lienzo. Galería Trama Art, Barcelona

1984 Pinturas: acrílicos sobre lienzo. Museo Municipal de Santander, 33 Festival International de Santander

1982 Pinturas: acrílicos sobre lienzo. Galería Aritza, Bilbao

1980 Pinturas: acrílicos sobre lienzo y papel. Facultad de Filosofía y Letras de Zaragoza

MARIBEL DOMÈNECH IBÁÑEZ. Artista interdisciplinar e investigadora en arte, género, textil y tecnología.

Doctora en BBAA por la UPV, ha impartido clases como Catedrática de Escultura en la Universidad Politécnica de Valencia desde el año 2002 hasta el 2021.

Ha sido Directora del Departamento de Escultura durante diez años y miembro del grupo de investigación Laboratorio de Luz de la UPV.

Ha formado parte del Consejo Asesor del IVAM (2002-2021) y en 2022 es elegida presidenta de la asociación MAV: Mujeres en las Artes Visuales Contemporáneas.

Fue miembro/portavoz de la Plataforma ciudadana Salvem el Cabanyal (1998-2016), circunstancia que ha hecho que su trabajo creativo oscile entre la creación personal y la colectiva, entre lo íntimo y lo social.

En 2017, Les Corts Valencianes, en Commemoració del Día de la Dona, rinden homenaje a Maribel Domènech Ibáñez por su contribución a la Igualdad Real en el Palau de los Borja, Valencia, España.

Comenzó a exponer sus trabajos en 1982. Su trayectoria se puede organizar en tres grandes series: “Historias de lo cotidiano” (1982-1987), “La luz, espíritu y tiempo”(1988-1993) y “Tejer el tiempo. Lo íntimo y lo social de la vida cotidiana” en la que sigue trabajando.

Desde finales de los años ochenta ha trabajado con galerías nacionales e internacionales como: Galería Punto de Valencia (1988-2000), A.S.B.L. Les Brasseurs Art Contemporain de Liège (Belgique) (1992-2013), Fassbender Gallery de Chicago (USA)(1997-2005), y Paralelo Gallery de Sao Paulo (Brasil) (2011-2016) entre otras.

Realiza numerosas exposiciones individuales: Tejer Historias. Vestirse de Pala-

bras. Galería Octubre. Universitat Jaume I. Castelló. Qüestionaments de la vida quotidiana. Centre Cultural Caixa Vinaròs. Castelló. Teixir Identitats. Museari. Museo online destinado a la promoción del arte, la educación artística, la historia y la diversidad sexual. Dones Valentes. MuVIM. Museu Valencià de la Il·lustració i de la Modernitat. València, entre otras.

En 2020 el Centro del Carmen Cultura Contemporánea realizó una revisión de toda su trayectoria comisariada por Rocío de la Villa. Maribel Domènech. Acciones Cotidianas.

Sus obras han formado parte de numerosas exposiciones colectivas en Galerías, Instituciones y Museos de relevancia nacional e internacional, en Europa, USA, Latinoamérica, Asia y Oriente Medio

Ha trabajado en Diálogos con otros artista en exposiciones de carácter internacional como: "Miradas Protegidas" Asier Laspiur/Maribel Domènech, Sala Rekalde Area-2 Bilbao (1996), "Maribel Domènech/Anja Krakowski" Sala ESPAIS. Centre d'Art Contemporani. Girona (1997) o "La Piel de los Hijos de Gea" Isabel Muñoz/Maribel Domènech, que itineró por 12 Museos e Instituciones latinoamericanas de Brasil, Jamaica, República Dominicana, Paraguay, Argentina y Cuba.

Intervenciones : "Vidas Interrumpidas". Peregrinatio08. Tierra Madre. Inter-

vención contra la violencia de género en "El Calvario". Sagunto. Valencia. España.

"Presencias imperceptibles". Proyecto de Intervención permanente en el Campus en 3 dimensiones. Universitat Politècnica de València. España, "Andar por las ramas" Temps-Memoria I. Intervenció efímera al Castell de Denia. Ajuntament de Denia. Alicante. España "Protecció" Llocs Lliures IX. 7 intervencions al Centre Històric de Xàbia. Plaça Celestino Pons. Javea. Alicante. España. "Como una habitación llena de luz". La Ruta de les Ermites. Ermita de San Vicente. Altea. Alicante. España. Al aire libre. Castillo de Buñol. Valencia. España

Su obra se encuentra en importantes museos y colecciones de arte:

Museu Afro Brasil de Sao Paulo, Brasil / Jordan National Gallery of Fine Arts. Amman. Jordania / Museum Beelden Aan Zee. Scheveningen. Holanda/ Museo IVAM Julio González. Valencia / Fundació La Caixa de Barcelona / Centro Eusebio Sempere de Arte y Comunicación Visual. Alicante / Museo Salvador Allende. Chile/ Fundació BANCAIXA. Valencia / Diputación Provincial de Valencia / Universidad Politécnica de Valencia / Universitat de València / Ayuntamientos, Instituciones españolas y colecciones particulares nacionales e internacionales.

Les Rebels

Vivim un temps molt convuls i confús, tant en l'aspecte personal com en el social, i sembla una necessitat irrefrenable submergir-se en els referents històrics a la recerca del centre perdut.

La vindicació pels drets de les dones ha existit des de sempre. N'hi ha prou a veure la cronologia en l'obra d'aquestes tres artistes, **Ángela García Codoñer, Isabel Oliver i Maribel Domènech**, i de tantes altres en tot Occident, per a adonar-se que l'actual situació de la dona és una conseqüència de les rebels que, durant segles, en solitari o de manera grupal, han reclamat els drets per la igualtat entre els dos sexes. La dona ha de poder triar el seu destí.

La crítica feminista des de l'art –denominat **art feminista**– comença a mitjan dels anys seixanta del segle XX i es consolida en els setanta. Forma part de la denominada Tercera Ona Feminista que apareix durant aqueixes dècades en USA i s'estén per Europa. Aquesta Ona no és més que la continuació de la lluita empenya per les dones a mitjan segle XIX a Anglaterra: les guerrerres sufragistes de la denominada Segona Ona Feminista que van arribar a aconseguir que, per fi, la dona fora considerada ciutadana amb dret al

vot. I aquestes seguien l'estela de reivindicacions empenya per les anomenades Precioses que, durant el regnat de Louis XV a la França del segle XVIII, no sols van finançar als enciclopedistes, sinó que van reclamar el dret de la dona a l'educació i a la vida pública, els drets matrimonials, i van revolucionar la vida domèstica per a convertir-la en el que hui podem gaudir.

Conèixer que el present és una concatenació de la història d'aquestes dones –a les quals tant hem d'agrair– és enfortir i consolidar la consciència feminista. Potenciar l'amor propi.

El títol de l'exposició, **Ni un pas arrere**, fa referència al crit coral que s'escolta en les manifestacions feministes per tot el món. Encara que els avanços al llarg de la història són espectaculars, no podem oblidar que l'estatus aconseguit per la dona és encara molt inestable. Només cal veure que poca repercussió ha tingut el recent pas arrere en la llei de l'avortament als EUA. Que pocs museus s'han posicionat amb la decisió del suprem de derogar Roe vs Wade i no obstant això sí que ho van fer quan l'assassinat de George Floyd. El control sobre les dones i els seus descendents continua sent la pedra de toc de tot règim

repressiu en aquest planeta. Ens toca fer política feminista diàriament.

L'actual corrent, denominada ja com la Quarta Ona Feminista, té el seu esclat l'any 2017 amb el moviment metoo en USA que a Espanya coincideix en temps amb l'aberrant primer judici per la violació grupal a Pamplona que ens va fer eixir als carrers a cridar "¡jo sí que et crec!". Aquesta Ona és per primera vegada en la història intergeneracional i internacional, i practica una política cosmopolita que transcendeix i es centra en la humanitat que compartim més que en les diferències que ens divideixen.

Durant els anys setanta al nostre país, encara sota el règim dictatorial, un xicotet grup de dones valentes participen en el moviment feminista des del seu art. Ángela García Codoñer i Isabel Oliver, pioneres de l'art feminista a Espanya, i Maribel Domènech seguint la seua petjada en els huitanta, treballen des de València.

Les tres artistes han combinat la seua investigació artística amb la docència com a catedràtiques en la Universitat Politècnica de València. El seu art és doblement generós. No sols és art admirable, sinó que a més porta implícit un compromís social.

Isabel Oliver presenta tres obres que pertanyen a la sèrie *Pasejos* pel Museu (2022) en la qual projecta una relectura del passat per a comprendre problemes del present. Dues d'elles, *Siringa huyendo de Pan y del museo* y *La liberación de Proserpina*, són mostrades al públic per primera vegada i situa l'acció a la sala Refectori del Centre del Carmen a València. El tercer quadre, *La Liberación de las hijas de Leucipo*, està situat en el Museu del Prado.

El món en el qual vivim ha sigut enterament construït des del patriarcat i és important ser conscients que estem influïts per aquesta visió. Per aquest motiu, Oliver decideix ser disruptiva i provocar una renovació en la mirada cap als clàssics qüestionant l'ús que es fa del cos femení en la història de la pintura: sempre nues com a simples objectes decoratius per al gaudi masculí, o en situacions violentes (raptades, violades...), i decideix alliberar-les a totes escapant del seu destí.

Isabel Oliver comença a exposar en els anys setanta i la seua obra està marcada per transmetre un missatge d'inconformisme que colpeja des de lluny. El compromís feminista i de denúncia social mantingut durant tota la seua trajectòria desperta l'inconscient i l'intel·lecte. La seua força és irresistible. I la seua tendresa també. L'elaborada composició en els seus quadres et deixa sense alé.

La nova sèrie, en la qual ja ha començat a treballar, escomet la pederàstia. "No soc una pintora comercial. No pinte per a agradar".

Ángela García Codoñer denuncia amb una sensibilitat commovedora la crítica rotunda cap als estereotips femenins assignats a la dona.

El seu brillant maneig del color i de les tècniques, que executa durant tota la seua trajectòria artística, ens revela una investigació innovadora. En la sèrie "Misses" (1974), de marcat caràcter pop, García Codoñer utilitza pintura, aerògraf, serigrafia i *collage*, a vegades deconstruïts en superposició de plans, per a arrossegarnos a descobrir el que està amagat més enllà de la primera impressió.

En la seua disconformitat amb el paper assignat a la dona plasma també la seua

vulnerabilitat; els innocents somnis de princeses truncats per la realitat aclaparadora del cos de la dona com a objecte del desig sexual heteropatriarcal. El príncep blau no existeix (afortunadament per a les unes i per als altres). “Aquests quadres volen expressar, precisament des d’un llenguatge superat hui, l’actualitat de l’argument sense superar”.

En el quadre “Bordados y Patronos” (1975) de la sèrie “Labores” comença el seu camí cap a l’abstracció. En els anys setanta al nostre país encara s’obligava les dones a estudiar la Secció Femenina on havien d’aprendre les tasques de la llar. Entre elles a cosir. A Ángela no li agradava res cosir, així que, va triar pintar-ho.

Maribel Domènech és una emoció harmònica.

El treball que presenta en aquesta mostra, “Géminis y Acción Continua”, està caracteritzat pel fet de teixir en la intimitat i la soledat reflexiva del moment i l’acte. “Géminis” (1994) ens porta a una projecció de cordialitat entre els gèneres: el vestit compartit com a símbol de la igualtat mostrant en els dos sexes el seu costat

masculí i femení. Feminisme de progrés i concòrdia.

En “Acción Continua” (2004), obra en vídeo, el treball de teixir és una obligada fórmula de meditació en la quotidianitat de la vida de la dona. Les filòsofes teixidores. La imatge de Domènech teixint simbolitza el present, el passat i el futur. Des dels seus quaranta-cinc anys, quan va començar l’obra, tix un metre cada any. I alhora, teixir com una manera de crear connexions; tix amb cables per a facilitar la comunicació. “El teixit va cobrar en la meua vida una dimensió política i transformadora de la meua realitat”.

La sensibilitat de la dona és diferent per naturalesa; no és millor ni pitjor a la de l’home. Al llarg de la història la mirada ha sigut educada per a observar un art exclusivament masculí i, ara, quan moltes artistes ixen de l’ombra i altres confirmen la seua merescuda fama, aqueixa mirada ha d’aprendre a captar altres tècniques, altres emocions i altres interessos: els de les dones.

María Victoria Margarida

Comissària de la mostra

María Victoria Margarida és comissària d'exposicions i projectes culturals. Ha treballat en nombrosos projectes d'art per a, entre altres, el Museu Nacional Centre d'Art Reina Sofia, el Centre Cultural de la Vila de Madrid, la Reial Acadèmia de Belles arts de Sant Ferran o el Centre Cultural Conde Duque de Madrid . i en diferents projectes independents. Entre les seues últimes exposicions comissariades es troben: "Ana García Pan. Dénia, mitos, leyendas y personajes" a l'hotel Nou Romá de Dénia, "Aurora Valero. Sense Limits" per al Centre Cultural La NAU de la Universitat de València, "Ana García *Pan. Profecías" en la galeria d'art Materna i Herència de Madrid.

ISABEL OLIVER (València 1946). Doctora en Belles arts i catedràtica per la Universitat Politècnica de València, ha sigut professora, entre 1983 i 2013, dels departaments de Pintura i de Dibuix de la Facultat de Belles arts de Sant Carles i de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura. Entre les seues activitats docents, ha impartit una gran quantitat de cursos, seminaris i màsters internacionals en les institucions abans citades, així com al New York Institute of Technology (New York Tech), el Centre d'Enginyeria Econòmica (UPV) i la Yıldız Teknik Üniversitesi (Istanbul). Ha dirigit treballs de recerca per al Consell Valencià de Cultura (Generalitat Valenciana), el Vicerectorat d'Investigació, Desenvolupament i Innovació (UPV) i el Consell Superior d'Esports (Ministeri de Cultura i Esport). Així mateix ha participat en diferents congressos nacionals i internacionals, presentant ponències sobre art i sobre urbanisme en diverses institucions acadèmiques i culturals espanyoles i italianes (a Florència, Anghiari i Chioggia). Tam-

bé ha escrit monografies d'artistes, llibres entorn de l'art i articles en publicacions com a 'Arxiu d'Art Valencià' (Reial Acadèmia de Belles arts de Sant Carles, València) o 'Ars Nova Mediterranea' (Barcelona).

Isabel Oliver inicia la seua trajectòria artística a principis dels anys setanta, col·laborant amb l'Equip Crònica (1971-1975). Des de llavors no ha cessat de treballar en el seu estudi i d'exposar, individual o col·lectivament, en museus, sales institucionals i galeries d'art de tota Espanya. Referent de l'art pop i del feminisme des de les seues primeres obres, és a partir de 2015, en ser seleccionada per la Tate Modern de Londres per a participar en la mostra *The World Goes Pop*, quan es posa en valor amb justícia la importància de la seua obra artística, sempre compromesa des del punt de vista polític i feminista. Museus com el Centre d'Art Reina Sofia o l'IVAM recolliran immediatament el testimoni de la

Tate Modern i adquiriran treballs seus per a les seues col·leccions permanents i inclouran les seues creacions en diverses mostres temporals.

Ha participat, entre moltes altres exposicions i per citar algunes de les més recents, en: Femení Plural (1999-2011), Reals Drassanes, València 2011; Genealogies feministes en l'art de l'Estat Espanyol, Museu d'Art Contemporani de Castella i Lleó MUSAC, Lleó 2012; Dones: Art i Universitat, Reals Drassanes, València 2013; Col·lectius artístics sota el franquisme, IVAM, València 2015; The World Goes Pop, Tate Modern, Londres 2015; A contratemps. Mig segle d'artistes valencianes (1929-1979), IVAM, València 2018; Fora del cànon. Les artistes pop a Espanya, Museu Nacional Centre d'Art Reina Sofia MNCARS, Madrid 2019; She-Bam Pow Pop Wizz. The Amazons of Pop, Musée d'Art Moderne et d'Art Contemporain MAMAC, Niça (França 2020); Contracultura. Resistència, utopia i provocació a València, IVAM, València 2020; Pintura i poesia. Recordant Isabel-Clara Simó, Llotja de Sant Jordi, Alcoi -Alacant- 2021; Kunsthalle zu Kiel (Alemanya 2021) i Kunsthaus Graz (Àustria 2022); Context i geografia política del Pop a Espanya, Sala Gris, Universitat Miguel Hernández UMH, Elx -Alacant- 2022; i (D)ones. Blanc, Negre i Ma-

genta, Col·legi Major Rector Peset, València 2022. Entre les exposicions retrospectives sobre la seua obra destaquen les realitzades en 2019, a la Sala Martínez Guerricabeitia de la Universitat de València, sota el títol Isabel Oliver. Quaranta anys d'art compromés (1970-2009) i en la primavera del present any 2022, a la Sala Universitat de la Universitat Miguel Hernández UMH d'Elx -Alacant-, sota el títol Isabel Oliver. Discursos feministes 1970-2022.

Posseeixen obres seues museus i col·leccions com el Centre d'Art Reina Sofia MNCARS, l' Institut Valencià d'Art Modern IVAM, el Museu d'Art Contemporani Vicent Aguilera i Cerni MACVAC, el Museu d'Art Contemporani d'Elx, la Col·lecció Banc d'Espanya, la Col·lecció Martínez Guerricabeitia, la Universitat Politècnica de València UPV, la Universitat Jaume I UJI, l'Ajuntament de Mislata i l'Associació Mediterrània d'Art Contemporani AMEDA. Tota la seua producció artística està articulada per sèries, amb epígrafs com La dona, El joc, Paisatges Pop, De professió la feina de casa, La mercantilització de l'art, Jugar amb el temps, Per a una geologia fantàstica, Des del silenci, La ciutat comptada, la ciutat construïda, Amb memòria, Recintes privats, Espais públics, Passejos pel museu o Seqüències del Mediterrani.

ÁNGELA GARCÍA CODOÑER. Pintora espanyola nascuda a València realitza la seua primera exposició individual en 1974 i s'adscriu a la narració social de marcat caràcter feminista amb un llenguatge derivat del pop. Compagina la seua investigació artística amb la docència.

És Doctora en Belles Arts per la Universitat de Sant Carles i Catedràtica per la Universitat Politècnica de València. Ha impartit classes a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura en les assignatures d'Anàlisi de Formes Arquitectòniques i Anàlisi Gràfica i cromàtica del patrimoni arquitectònic. Ha dirigit el Grup d'Investigació de Color en el Patrimoni, inscrit en l'Institut Universitari de Restauració del Patrimoni. Aquest grup ha investigat i elaborat la carta de color dels cinc barris del Centre Històric de València i també ha estudiat sobre el color en els centres històrics de la Comunitat Valenciana i la Regió de Múrcia, com ara Ontinyent, Car-

tagena, Borriana o Sant Mateu. És directora del Fons de Patrimoni Artístic de la UPV.

Va participar en els moviments neofiguratius espanyols Equip Crònica, fundat en 1964 per Rafael Solbes (1940-1981) i Manuel Valdés (nascut en 1942), i Equip Realitat, que pretenia fer més accessible l'art i qüestionar la identitat nacional a través dels mitjans de comunicació. En aquest marc, la praxi de l'artista es va orientar a desconstruir la forma en què tradicionalment es representava a la dona en la societat espanyola.

La seua obra ha anat derivant a continguts eminentment plàstics i compositius on el ventall de diferents tècniques va conformant el seu personal discurs.

Respecte d'exposicions, tant col·lectives com individuals conformen un pannel ampli, com Les Drassanes de València, "1972-2002 Tres dècades de Pintura" or-

ganitzada per l'Ajuntament de València on es recullen parts de les diferents sèries que narren la seua evolució plàstica. "Distàncies curtes" 2004 on es recullen treballs de diferents sèries de natures mortes. Destaca la seua exposició en les Drassanes "Vint anys de Pintura". Galeria Punt va dedicar una sèrie a la revisió de la història de l'art contemporani, on l'exposició "Pop Feminista" va reunir algunes de les seues obres realitzades durant la dècada dels anys 70. Tres sèries, "Morfologies", "Misses" i "Labors", que han cobrat una especial visibilitat amb la participació de l'artista en les presents exposicions "The World Goes Pop" de Tate Modern de Londres i en la de "Col·lectius Artístics a València sota el Franquisme" de l'IVAM.

L'any 2020 va rebre el Premi Alfons Roig de la Diputació de València.

L'obra de García Codoñer forma part de col·leccions com el MNCARS a Madrid i l'IVAM a València, entre altres.

Exposicions individuals:

2022 Galeria d'art Freijo. Madrid

2019 La ciutat Passejada. Sala d'exposicions de la ETSA-UPV

2016 Pop Feminista. Galeria Punt, València

2013 Territoris i permanències. Galeria

Aritza, Bilbao

2012 Colors i Territoris Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de València, UPV, València

2011 Territoris i Permanències. Col·legi d'Arquitectes de València, València

2009 L'emoció del temps en l'espai. Galeria Val i 30, València

2005 Paisatge d'una realitat maleïda. Pintura sobre violència de gènere. Galeria Color Elefant, València

2004 Distàncies curtes. Palacio Colomina, València.

2002 Punt i seguit. Llenços Universitat Politècnica de València, València

1970-2002 Tres dècades de pintura. Reals Drassanes de València, València

1998 Pintura i collage. Galeria Rosalía Sender, València

1985 Pintures: acrílics sobre llenç. Galeria Trama Art, Barcelona

1984 Pintures: acrílics sobre llenç. Museu Municipal de Santander, 33 Festival International de Santander

1982 Pintures: acrílics sobre llenç. Galeria Aritza, Bilbao

1980 Pintures: acrílics sobre llenç i paper. Facultat de Filosofia i Lletres de Saragossa

MARIBEL DOMÈNECH IBÁÑEZ. Artista interdisciplinària i investigadora en art, gènere, tèxtil i tecnologia.

Doctora en BBAA per la UPV, ha impartit classes com a Catedràtica d'Escultura en la Universitat Politècnica de València des de l'any 2002 fins a 2021.

Ha sigut Directora del Departament d'Escultura durant deu anys i membre del grup d'investigació Laboratori de Llum de la UPV.

Ha format part del Consell Assessor de l'IVAM (2002-2021) i en 2022 és elegida presidenta de l'associació MAV: Dones en les Arts Visuals Contemporànies.

Va ser membre/portaveu de la Plataforma ciutadana Salvem el Cabanyal (1998-2016), circumstància que ha fet que el seu treball creatiu oscil·le entre la creació personal i la col·lectiva, entre l'íntim i el social.

En 2017, Les Corts Valencianes, en Comemoració del Dia de la Dona, ret home-

natge a Maribel Domènech Ibáñez per la seua contribució a la Igualtat Real al Palau dels Borja, València, Espanya.

Va començar a exposar els seus treballs en 1982. La seua trajectòria es pot organitzar en tres grans sèries: "Històries del quotidià" (1982-1987), "La llum, esperit i temps" (1988-1993) i "Teixir el temps. L'íntim i el social de la vida quotidiana" en la qual continua treballant.

Des de finals dels anys vuitanta ha treballat amb galeries nacionals i internacionals com: Galeria Punt de València (1988-2000), A.S.B.L. Els Brasseurs Art Contemporain de Lieja (Belgique) (1992-2013), Fassbender Gallery de Chicago (USA) (1997-2005), i Paral·lel Gallery de Sao Paulo (el Brasil) (2011-2016) entre altres.

Realitza nombroses exposicions individuals: Teixir Històries. Vestir-se de Paraules. Galeria Octubre. Universitat Jaume I. Castelló. Qüestionaments de la vida quotidiana. Centre Cultural Caixa Vinaròs. Castelló.

Teixir Identitats. Museari. Museu en línia destinat a la promoció de l'art, l'educació artística, la història i la diversitat sexual. Dons Valentes. MuVIM. Museu Valencià de la Il·lustració i de la Modernitat. València, entre altres.

En 2020 el Centre del Carmen Cultura Contemporània va realitzar una revisió de tota la seua trajectòria comissariada per Rocío de la Vila. Maribel Domènech. Accions Quotidianes.

Les seues obres han format part de nombroses exposicions col·lectives en Galeries, Institucions i Museus de rellevància nacional i internacional, a Europa, USA, Llatinoamèrica, Àsia i Orient Mitjà

Ha treballat en Diàlegs amb altres artista en exposicions de caràcter internacional com: "Mirades Protegides" Asier Laspiur/ Maribel Domènech, Sala Rekalde Area-2 Bilbao (1996), "Maribel Domènech/Anja Krakowski" Sala ESPAIS. Centre d'Art Contemporani. Girona (1997) o "La Pell dels Fills de Gea" Isabel Muñoz/Maribel Domènech, que va itinerar per 12 Museus i Institucions llatinoamericanes del Brasil, Jamaica, República Dominicana, Paraguai, l'Argentina i Cuba.

Intervencions: "Vides Interrompudes". Peregrinatio08. Terra Mare. Intervenció

contra la violència de gènere en "El Calvari". Sagunt. València. Espanya.

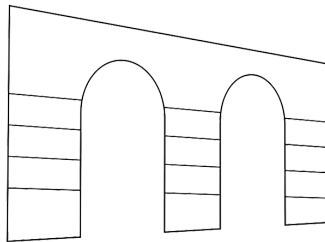
"Presències imperceptibles". Projecte d'Intervenció permanent al Campus en 3 dimensions. Universitat Politècnica de València. Espanya, "Caminar per les branques" Temps-Memòria I. Intervenció efímera al Castell de Dénia. Ajuntament de Dénia. Alacant. Espanya "Protecció" Llocs Lliures IX. 7 intervencions al Centre Històric de Xàbea. Plaça Celestino Pons. Xàbea. Alacant. Espanya. "Com una habitació plena de llum". La Ruta dels Ermites. Ermita de Sant Vicent. Altea. Alacant. Espanya. A l'aire lliure. Castillo de Buñol. València. Espanya

La seua obra es troba en importants museus i col·leccions d'art:

Museu Afro el Brasil de Sao Paolo, el Brasil / Jordan National Gallery of Fine Arts. Amman. Jordània / Museum Beelden Aan Zee. Scheveningen. Holanda/ Museu IVAM Julio González. València / Fundació La Caixa de Barcelona / Centre Eusebio Sempere d'Art i Comunicació Visual. Alacant / Museu Salvador Allén. Xile/ Fundació BANCAIXA. València / Diputació Provincial de València / Universitat Politècnica de València / Universitat de València / Ajuntaments, Institucions espanyoles i col·leccions particulars nacionals i internacionals.

Publicaciones y catálogos

Publicacions i catàlegs

L' ESTACIÓ

centre d' art

2000

JOSÉ ALBERDI

“Retrospectiva” Núm. 1

ADRIÀ PINA

“Jocs” Núm. 2

TEO SAN JOSÉ

“10 Anys de Cultura Mediterrània” Núm. 3

2001

PÉREZ CARRIÓ

“Llibres i Pintures Simbòliques” Núm. 4

JOSEP VANACLOCHA

“Diari de la mar” Núm. 5

2002

HANS-DIETER ZINGRAFF

“Espacio y Luz” Núm. 6

ARTUR HERAS

“Cop de daus” Núm. 7

MORALES PERIS

“Suggeriments del paisatge” Núm. 8

2003

FONS ARTÍSTICS MUNICIPALS I

Núm. 9

SALVADOR SORIA

“Del 64 al 2003” Núm. 10

2004

MARIONA BRINES

“Pintura i Col·lage” Núm. 11

VICENT CARDÀ

Núm. 12

GINESTAR

“Naturaleza protegida” Núm. 13

2005

RAFAEL CARRIÓ

“Via Sinòptica” Núm. 14

FONS ARTÍSTICS MUNICIPALS II

Núm. 15

ALLUÉ

“Retrospectiva” Núm. 16

2006

NAVAS

“Ondulacions” Núm. 17

MIGUEL ÁNGEL VALERO

“Luna llena” – “Flores” Núm. 18

EL QUE EL CINEMA ENS VA DEIXAR.

L'EXPOSICIÓ

Núm. 19

2007

“DÉNIA. L'ALTRA MIRADA”

Núm. 20

VICENT TALENS

Núm. 21

GRUPO M.A.I

Núm. 22

2008

ANNA PERLES

“Roig i negre” Núm. 23

QUICO TORRES

“Somnis i realitats” Núm. 24

50 ANYS DEL RODATGE DE LA PEL·LÍCULA

JOHN PAUL JONES

Núm. 25

ÓSCAR BENITO

“Buscant la bellesa” Núm. 26

2009

MOISÉS GIL

“Circumstancialitats vivencials” Núm. 27

TRETZE MIRADES

Núm. 28

2013

COSTA TUR

Núm. 29

2016

JOSÉ LUIS ROMANY

Núm. 30

2017

EL OJO INDISCRETO – 10 TALLERES

Núm. 31

FAUSTO MORILLAS

“Viajeros” Núm. 32

**4 PARADIGMAS DE LA INVESTIGACIÓN
EN LA ESCULTURA CONTEMPORÁNEA**

Inma Mengual, M^{re}José Zanón, Juan Francisco
Martínez Gómez i David Vila Moscardó Núm. 33

MIQUEL PLANAS

“Dibuix vs. Escultura / Paper vs. Ferro” Núm. 34

**L'ESCOLA DE PLÀSTICA EXPERIMENTAL
A.VIVES**

Primera parada. Núm. 35

2018

ALFREDO SANZ

“Fotografies entre dos segles” Núm. 36

L'AVENTURA DE LA GRÀFICA

Aina Cortés, Jaume Alós, Carlos Danús,
Carmen Bermejo, Marta Canals, Julio León,
Ximena Bianco, Anna Skants, Eva Murillo,
Carmen Pastrana, Toni Salóm Núm. 37

“HOMENATGE A ALBERDI,

10 anys de la seua mort”

Josep A. Ahuir, Rafael Carrió, Joan Castejón,
Modest Marí, Toni Marí, Manuel Navas, Teo
San José, Quico Torres. Núm. 38

2019

JOSEP ROS

“Es quan dorm que hi veig clar” Núm. 39

“TRES TRAMAS Y UN CAMINO”

Erica Landfors, Mónica G.Candela, Susana
G.Ungo. Núm. 40

“DIÀLEGS I EVOLUCIÓ”

Àngel San Martín, Vicent Torres, Miquel
Segura. Núm. 41

BORJA ABARGUES

“Somos” Núm. 42

2020

VENTO MARTÍ

“Racó del Buc” Núm. 43

CARLES ROMANY

“Corrimiento al rojo” Núm. 44

PAULA SEGARRA

“A cielo descubierto” Núm. 45

LA FIGUERA

“Mirades” Núm. 46

2021

“Vinticinco vacances a Ovidi Montllor”

Núm. 47

NINA LLORENS PETERS

“Mirar de cerca” Núm. 48

MARISA ARCHE

“Conciència en acció” Núm. 49

GRUPO TRAZO 7 ARTE CONTEMPORÁNEO

MIRADAS DESDE EL TIEMPO

Javier Astarloa / Teófilo Buendía

Ricardo Fernández / Arantza Marcoida

Pablo Marcoida / Kontxa Mauro /

Marta Mena / José Luis Menéndez /

Remy J. López / Julio Nuez / Ángel Núñez

Paula Pupo / Ernesto Yáñez. Núm. 50

ANTON GUDZYKEVYCH

MARIIA ZHURYKOVA

“CONEXIÓ / CONEXIÓN” Núm. 51

Mª EUGENIA VÁZQUEZ-GUNDÍN

ETCHEVERRÍA

“EL DUELO” Creando una nueva realidad

Núm. 52

DAVID CISNEROS

“ALMAS SALVAJES”

Núm. 53

RAFAEL FERNÁNDEZ

“MARINA / MARINES”

Centenari del pintor i catedràtic

Rafael Fernández (1921 – 2007)

Núm. 54

2022

GEORGIA RIBES ZANKL & YVONNE RIBES ZANKL

EROS Y MELANCOLÍA

Què és salut? I què relació existeix entre salut, malaltia i vida?

Núm. 55

MARIÀ GARRAÑANA

BULEVARD DE L'ÈXTASI

Núm. 56

JAIME JOSÉ HURTADO.

“Naturaleza Inerte”.

Num 57

ALFREDO SANZ I XAVIER FORNÉS.

“Som Mediterranis”.

Num 58

2023

ALBERT ANGULLÓ, ANTONI COLL, SIXTO MARCO, JOAN CASTEJÓN

“Grup d'Elx”.

Núm 59

ÁNGELA GARCÍA CODOÑER, ISABEL OLIVER Y MARIBEL DOMÈNECH

“Ni un paso Atrás”

Núm. 60

